

תת"ע 7693/12/15 - מדינת ישראל נגד נג'את ח'טיב

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 7693-12-15 מדינת ישראל נ' ח'טיב
בפני כב' השופט יעקב בכר, שופט בכיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נג'את ח'טיב

הנאשם

הכרעת דין

1. הנני מזכה את הנאשמת מחמת הספק.
2. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום לפיו ביום 20/08/15 בשעה 23:55, נהגה ברכבה במהירות גבוהה מעל המותר, וזאת בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961. (להלן: "התקנות").
3. הנאשמת כפרה במיוחס לה מאחר ולטענתה שהתה בחו"ל ביום ביצוע העבירה ואדם אחר נהג ברכב וביצע לכאורה את עבירת המהירות.

4. דין והכרעה:

במקרה דנן, אין חולק כי בשעת האירוע, הבעלים הרשום של הרכב אשר באמצעותו בוצעה העבירה הינו הנאשמת. לפיכך, חלה על הנאשמת האחריות המוטלת על בעל רכב באשר הוא, כאמור בסעי' 27(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה") לפיה, אם נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה למעט אם הוכיח מי נהג ברכב, או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו. חזקת הבעלות הקבועה בסעיף 27(ב) לפקודה היא חזקה שבדין. הלכה מושרשת היא שהפרכת חזקה מן הדין מותנית בעמידה במאזן ההסתברויות. מכאן, כי הנאשם אינו יוצא לידי חובתו על ידי הקמת ספק סביר, אלא עליו להוכיח את גרסתו ברמה של הטיית מאזן ההסתברויות לזכותו (ראה ע"פ 7475/95 מדינת ישראל נ' בן שטרית [פורסם בנבו] מפי כב' השופט קדמי, תת"ע (תעבורה ת"א) 8206-01-13 מדינת ישראל נ' זאב רפאל (פורסם בנבו, 18.01.2015)).

כששקלתי את כלל הנתונים שבפניי, ובהינתן שעסקינן בהטלת אחריות פלילית שלא מכוח מעשה מוכח כלשהו של הנאשמת (תיעוד במצלמת מהירות), אלא אך על סמך רישומה כבעלים של הרכב, דבר אשר יש בו כדי להצדיק גישה גמישה יותר, סבורני כי הומצאו מטעמה די ראיות שיש בהצטברותם כדי להביא למסקנה כי הנאשמת עמדה בנטל לסתירת החזקה:

א. הנאשמת הוכיחה כי ביום ביצוע העבירה, 20/8/15, שהתה בירדן והמציאה צילום חותמת על גבי דרכונה שמעיד על כך (נ/1).

ב. הנאשמת טענה כי מסרה את רכבה לגיס שלה בשם מר וחייד ח'טיב ביום 19/8/15, יממה לפני ביצוע העבירה, לצורך מכירתו. אמנם, לא הציגה הנאשמת מסמך להעברת הבעלות, אך הדבר אומת על ידי מר סאלח שעבאן, מכונאי רכב שלעתים נוהג לקנות ולמכור מכוניות כהגדרתו, אשר אישש את גרסת הנאשמת וגולל את סיפור מסירת הרכב לחזקתו מידי מר ח'טיב, ולפיו אכן לקח את הרכב מידי מר ח'טיב והיה בעיצומו של הליך מכירת הרכב ביום ביצוע העבירה, 20/8/15, למר נאדל חלאילה, שלקח את הרכב מידי מר שעבאן לחזקתו שלו כדי להשלים את הליך המכירה, אך לבסוף נמסר הרכב חזרה למר שעבאן מאחר והקונה (מר חלאילה) התחרט. עוד טען מר שעבאן כי ביום ביצוע העבירה, ה-20/8/17, היה הרכב אצל משפחתו של חלאילה נאדר, וכי בסופו של יום, נמכר הרכב ביום 27/8/17 לגברת חמזה פאטמה ולכך הציג אף טופס העברת רישום בעלות (נ/3). מר שעבאן אף הציג פלט שיחות (נ/2) לפיו ביום 21/8/15 אכן שוחח טלפונית עם אחיו של מר חלאילה ואף התקשר אל נאדר חלאילה, דבר אשר תאם גם לתדפיס מספרי טלפון לפיו אכן מדובר במספר הטלפון של נאדר חלאילה.

ג. מר חלאילה, המועמד לקניית הרכב ששימש לביצוע העבירה, טען כי הרכב היה בחזקתו 10 דקות בבוקר יום ביצוע העבירה, 20/8/15, ולאחריהם החזיר את הרכב לאחיו.

כאמור לעיל, עולה כי הצליחה הנאשמת להטות את מאזן ההסתברויות לטובתה באופן בו השכילה להוכיח כי לא נהגה ברכב בשעת ביצוע העבירה ובנוסף, כי הוציאה ומסרה את החזקה ברכב לצורך מכירתו באופן המתואר לעיל.

5. אשר על כן, הנני מזכה את הנאשמת מהעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

המזכירות תמציא העתק לצדדים.

ניתנה היום, כ"ה תמוז תשע"ז, 19 יולי 2017, בהעדר הצדדים.
עמוד 2